

Till socialutskottet

Inledning

Socialutskottet har i ett beslut den 3 februari 2000 berett justitieutskottet tillfälle att avge yttrande över proposition 1999/2000:44 Psykiatrisk tvångsvård och rättspsykiatrisk vård jämte eventuella motioner i de delar som har samband med justitieutskottets beredningsområde.

Med anledning av propositionen har väckts två motioner, 1999/2000:So20 och So21.

Ärendet föranleder följande yttrande från justitieutskottet.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen lämnas förslag till ändringar i lagen (1991:1128) om psykiatrisk tvångsvård (LPT), lagen (1991:1129) om rättspsykiatrisk vård (LRV) samt lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar. Flertalet av förslagen syftar till att stärka rättssäkerheten, främst för patienterna men även för vårdpersonalen.

Förslagen innebär att ett tillstånd till vistelse utanför sjukvårdsinrättningen (permission) alltid skall tidsbestämmas. Permission skall kunna ges för visst tillfälle, vissa återkommande tillfällen eller, när särskilda skäl föreligger, för en längre period. För att permission skall kunna medges ställs krav på att detta står i överensstämmelse med vårdplanen. Den tidigare möjligheten att ge permission till vårdtidens slut avskaffas.

Vidare lämnas, beträffande övergång från frivillig vård till tvångsvård (konvertering), förslag om tvåläkarprövning samt skärpt domstolsprövning. Detta innebär att samtliga beslut om konvertering skall prövas i sak av allmän förvaltningsdomstol.

De tvångsåtgärder före beslut om intagning som i dag vidtas med stöd av allmänna regler om ansvarsfrihet i 24 kap. brottsbalken föreslås regleras genom nya bestämmelser i LPT respektive LRV.

När det gäller förutsättningarna för tvångsvård med stöd av LPT föreslås mindre ändringar avseende frågan om samtycke till vård samt vissa språkliga justeringar. Några förändringar i sak föreslås inte.

Det lämnas vidare förslag om att sakkunnig skall förordnas i förvaltningsdomstol vid muntlig förhandling om det inte är uppenbart obehövt. Slutligen lämnas förslag i syfte att öka förekomsten av stödpersoner. Det föreslås också att stödpersonens förordnande skall kunna kvarstå fyra veckor efter det att tvångsvården har upphört.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2000.

Utskottet

Yttrandets omfattning

Utskottet kommer att begränsa sitt yttrande till sådana frågor som ligger inom utskottets beredningsområde och som behandlas i propositionen, nämligen frågor som rör psykiskt störda lagöverträdare och vissa processrättsliga frågor. I anslutning härill kommer några av de motionsyrkanden som väckts med anledning av propositionen att behandlas, nämligen motion 1999/2000:So20 yrkandena 1–5. Övriga motionsyrkanden föranleder inte något yttrande från utskottets sida.

Utskottets överväganden

Psykiskt störda lagöverträdare

I motion So20 (m) begärs att rättssäkerheten och tryggheten för anhöriga och vårdpersonal samt för allmänheten i stort prioriteras ytterligare. I detta syfte begär motionärerna att de lagöverträdare som överlämnas till rättspsykiatrisk vård skall få ett tidsbestämt straff och att de, om de tillfrisknar innan tiden har löpt ut, skall få avtjäna återstående tid i fängelse.

Den nuvarande lagstiftningen om psykiatrisk tvångsvård och behandlingen av psykiskt störda lagöverträdare infördes den 1 januari 1992. Samtidigt infördes ändringar bl.a. i brottsbalkens påföljdsregler för psykiskt störda lagöverträdare (prop. 1990/91:58, bet. SoU13, bet. JuU34, rskr. 329–330). Lagändringarna i brottsbalken innebar bl.a. att den grupp av lagöverträdare som kan särbehandlas avgränsades på ett nytt sätt och blev mindre än tidigare samt att åtgärder vidtogs för att stärka samhällsskyddet. Utskottet tillstyrkte propositionens förslag såvitt avsåg den del av förslaget som hänvisats till utskottet.

Enligt 30 kap. 6 § brottsbalken får en person som har begått ett brott under påverkan av en allvarlig psykisk störning inte dömas till fängelse. Om påföljden inte bedöms kunna stanna vid böter och personen alltjämt lider av en allvarlig psykisk störning kan han emellertid under vissa förutsättningar överlämnas till rättspsykiatrisk vård enligt 31 kap. 3 § brottsbalken. Finns det till följd av den psykiska störningen risk för att han återfaller i brottslighet av allvarligt slag får rätten härvid besluta att vården skall vara förenad med särskild utskrivningsprövning. Detta innebär att frågor om utevistelser, permissioner och utskrivning prövas genom ett särskilt förfarande i förvaltningsdomstol. För att utskrivning skall kunna ske krävs att det inte längre föreligger något behov av rättspsykiatrisk vård samt att det inte längre finns risk för att den intagne på grund av den störning som föranledde beslutet

återfaller i brottslighet av allvarligt slag. Det krävs härvid inte att den psykiska störningen alltså bedöms som allvarlig, utan i praktiken innebär utskrivningsprövningen en farlighetsbedömning.

Regeringen påtalar i propositionen (s. 51 f) att den nuvarande ordningen under årens lopp har utsatts för kritik från olika utgångspunkter. Dels har den kritiserats för att den särskilda utskrivningsprövningen medfört att personer hålls kvar i slutenvård trots att den behandlande läkaren bedömer att sådan vård inte längre behöver fortgå av medicinska skäl. Dels har den kritiserats för att vårdtiden i vissa fall har blivit längre inom den rättspsykiatriska vården än inom kriminalvården när det gäller jämförbara brott. Samtidigt har det enligt regeringen under senare tid uppmärksamats fall där personer som har begått allvarliga brott överlämnas till rättspsykiatrisk vård varefter den behandlande läkaren efter en relativt kort vårdtid gjort bedömningen att patienten inte har någon allvarlig psykisk störning och bör skrivas ut. Kritik har då riktats mot systemet på den grunden att de straffrättsliga kraven på en adekvat reaktion på de begångna brotten inte tillgodoses.

Regeringen har utifrån den kritik som framförts övervägt om riskbedömningen vid upphörande av vård enligt LRV bör ändras (s. 100 f). Regeringen har härvid hänvisat till att det den 20 maj 1999 tillkallats en parlamentariskt sammansatt kommitté med uppdrag att utreda frågor om ansvar och påföljder för psykiskt störda lagöverträdare (dir. 1999:39). Enligt regeringen bör det i avvaktan på kommitténs betänkande inte läggas något förslag i denna fråga.

Kommittén om ansvar och påföljder för psykiskt störda lagöverträdare skall lämna förslag till en reformerad reglering av det straffrättsliga ansvaret samt formerna för ingripanden mot denna grupp av lagöverträdare. Regleringen skall syfta till att åstadkomma en ordning som innebär att psykiskt störda personer som begår brott och som är straffrättsligt ansvariga också kan dömas till en påföljd som tillgodoser kravet på ett rimligt ingripande med hänsyn till det begångna brottet. Regleringen skall också syfta till att psykiatri inte skall bära ett ansvar för straffrättsliga aspekter eller behovet av samhällsskydd under längre tid än som motiveras av vårdbehovet. Kommittén skall inom ramen för sitt uppdrag bl.a. överväga om psykiskt störda lagöverträdare i ökad utsträckning skall kunna dömas till samma påföljder som andra och, i så fall, vilka resultat detta leder till när det gäller den grupp som i dag träffas av fängelseförbudet. Uppdraget skall redovisas senast vid utgången av år 2001.

Utskottet känner förståelse för motionärernas synpunkter. Det är av stor vikt att de starka skyddsintressen som föreligger tillgodoses. Även andra intressen gör sig dock gällande i fråga om psykiskt störda lagöverträdare. Så måste t.ex. de psykiskt störda personernas vårdbehov beaktas. Om en ny ordning skall införas i fråga om behandlingen av psykiskt störda lagöverträdare är det enligt utskottet av vikt att alla de krav på rättvisa, humanitet och samhällsskydd som i detta sammanhang gör sig gällande beaktas. Mot den bakgrunden är det positivt att regeringen har tillkallat en kommitté med uppdrag att föreslå de förändringar som bedöms nödvändiga i påföljdssystemet för denna grupp av lagöverträdare. Detta arbete bör enligt utskottets mening avvaktas. Utskottet föreslår att motion So20 (yrkandena 1 och 2) avstyrks i nu behandlade delar.

Om den som dömts till rättspsykiatrisk vård är häktad, skall vården påbörjas även om beslutet inte har vunnit laga kraft, under förutsättning att den dömda och åklagaren medger att så sker (7 § andra stycket LRV). Så länge beslutet om häktning gäller skall därvid bestämmelserna om rättspsykiatrisk vård för den som är häktad tillämpas utom såvitt avser förutsättningarna för sådan vård. Dessa innefattar inte några möjligheter att få tillstånd att vistas utanför vårdinrättningens område. Den som är häktad och genomgår rättspsykiatrisk vård kan således inte ges tillstånd att vistas utanför vårdinrättningens område så länge häktningsbeslutet gäller.

Regeringen anmärker i propositionen (s. 98 f) att det enligt 13 § lagen (1976:371) om behandlingen av häktade och anhållna m.fl. finns en möjlighet för häktade som inte är föremål för rättspsykiatrisk vård att i mycket speciella situationer erhålla permission. Om missbruk inte kan befaras, kan den häktade således medges att besöka en närstående som är svårt sjuk, närvara vid en närståendes begravning eller i annat fall, då det finns synnerliga skäl, lämna förvaringslokalen för viss kort tid. Under vistelsen utanför förvaringslokalen skall den häktade bevakas, om inte en sådan tillsyn av särskilda skäl kan antas vara onödig. Enligt regeringens mening bör också häktade som genomgår rättspsykiatrisk vård ges samma restriktiva möjlighet till permission. En bestämmelse med denna innebörd bör därför tas in i LRV med bestämmelsen i 13 § lagen om behandlingen av häktade och anhållna m.fl. som förebild. Den som är häktad och genomgår rättspsykiatrisk vård skall således kunna medges att besöka närstående som är svårt sjuk, närvara vid närståendes begravning eller i annat fall, då synnerliga skäl föreligger, få tillstånd att lämna förvaringslokalen. Motsvarande överväganden gäller enligt regeringens mening även för dem som är intagna på enhet för rättspsykiatrisk undersökning och genomgår rättspsykiatrisk vård. Frågor om permission för häktade eller intagna på enhet för rättspsykiatrisk undersökning som genomgår rättspsykiatrisk vård bör enligt regeringen avgöras av Kriminalvårdsstyrelsen.

I motion So20 (m) begärs att propositionens förslag avslås såvitt gäller häktades m.fl. rätt till permission.

Utskottet delar regeringens uppfattning att samma möjlighet till permission bör ges häktade som genomgår rättspsykiatrisk vård som häktade som inte är föremål för sådan vård. Någon anledning att behandla dessa grupper av häktade på olika sätt finns enligt utskottets mening inte. Utskottet anser emellertid att bestämmelsen måste utformas på sådant sätt att det framgår att permission endast kan komma i fråga om missbruk inte kan befaras. Vidare måste det av bestämmelsen klart framgå att permission endast kan medges för viss kort tid.

Utskottet vill vidare framhålla att det för häktning enligt 24 kap. 1 § rättegångsbalken krävs bl.a. att det finns en risk för att personen avviker eller på något annat sätt undandrar sig straffverkställighet eller att han fortsätter sin brottsliga verksamhet. Mot den bakgrunden är det enligt utskottet som regel olämpligt att bevilja den som är häktad permission utan bevakning. Den föreslagna bestämmelsen i 11 b § LRV bör därför kompletteras med en be-

stämmelse om att den häktade när han vistas utanför sjukvårdsinrättningens respektive undersökningsenhetens område skall stå under bevakning. Bestämmelsen bör även i denna del utformas med bestämmelsen i 13 § lagen om behandlingen av häktade och anhållna m.fl. som förebild, dvs. utevister skall i regel vara bevakade. Obevakade utevister skall beviljas med stor restriktivitet och endast då risk saknas för att patienten skall missbruka situationen genom att t.ex. avvika eller begå brott. De närmare formerna för bevakningen får det ankomma på Kriminalvårdsstyrelsen att besluta om. Självklart bör Kriminalvårdsstyrelsen därvid i lämplig omfattning samråda med berörd sjukvårdsinrättning.

Utskottet tillstyrker med det anförda propositionens förslag avseende permission för häktade m.fl. Lagtexten bör dock justeras på det sätt som framgår av utskottets lagförslag, se bilaga 1. Motion So20 (yrkande 3) i nu ifrågavarande del bör enligt utskottets mening avstyrkas.

Verkställighet av beslut om utvisning, avvisning eller utlämning

I motion So20 (m) ifrågasätts regeringens förslag i fråga om tvångsvårdens upphörande i samband med att beslut om utvisning, avvisning eller utlämning verkställs.

Av 17 § första stycket LRV följer att bestämmelserna i 29 § första stycket LPT gäller i fråga om upphörande av rättspsykiatrisk vård i samband med avvisning, utvisning och utlämning. Enligt 29 § första stycket LPT skall tvångsvården upphöra när beslut har meddelats om avvisning, utvisning eller utlämning om det begärs av den myndighet som skall verkställa beslutet och chefsöverläkaren finner att patientens tillstånd tillåter att detta verkställs.

Regeringen föreslår i propositionen (s. 102 f och 119) att lydelsen av 29 § LPT ändras på så sätt att beslut om avvisning, utvisning och utlämning får verkställas utan hinder av tvångsvården. Tvångsvården upphör i sådant fall när beslutet har verkställts. Redan i dag gäller enligt regeringen att vården inte skall upphöra förrän verkställighet av beslutet skett. Tillägget i lagtexten är således enligt regeringen endast ett förtydligande och skall inte innebära någon saklig förändring.

Utskottet konstaterar att den ändring som föreslås beträffande tvångsvårdens upphörande vid verkställighet av beslut om utvisning, avvisning eller utlämning i praktiken inte innebär någon ändring i sak. Utskottet har inte någon erinran mot regeringens förslag i denna del och föreslår att motion So20 (yrkande 4) i ifrågavarande del avstyrks.

Partsställning för chefsöverläkare

LPT och LRV innehåller särskilda bestämmelser om domstolens handläggning av mål enligt dessa lagar och om rätten att överklaga sådana beslut (32–38 §§ LPT och 18–22 §§ LRV) vilka kompletterar bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (1971:291). Av 33 § LPT och 18 § LRV följer att chefsöverläkaren inte har rätt att överklaga rättens beslut enligt dessa lagar. De skäl som angavs för detta när den nu gällande lagstiftningen infördes var att denna typ av åtgärder inte lämpligen bör ingå i läkarens arbetsuppgifter. Det

framhölls också att det i princip saknas en intressebegränsning i dessa fall eftersom chefsöverläkaren har att i första hand välja en handlingslinje som är till patientens fördel – även om inte patienten inser det. Chefsöverläkaren handlar med andra ord för patientens bästa, vilket också är domstolens uppgift (prop. 1990/91:58 s. 275, JuU3y s. 5 f).

I motion So20 (m) begärs att chefsöverläkare skall ges en rätt att överklaga domstolens beslut i mål enligt LPT och LRV.

Ett liknande förslag lämnades av Tvångspsykiatrikommittén (SOU 1998:32 s. 389 f). Som skäl för förslaget har kommittén angivit i huvudsak följande. Den 1 maj 1996 infördes en obligatorisk s.k. tvåpartsprocess i de allmänna förvaltningsdomstolarna. Detta innebär att en förvaltningsmyndighet är motpart om en enskild överklagar förvaltningsmyndighets beslut till allmän domstol och att en förvaltningsmyndighet vars beslut ändras av en förvaltningsdomstol som huvudregel kan överklaga domstolens beslut. Undantag från tvåpartsprocess har dock medgetts för vissa måltyper, bl.a. mål enligt LPT och LRV. Den allmänna utvecklingen i domstolarna går emellertid mot att det skall vara en tvåpartsprocess och att detta förhållande är en viktig beståndsdel i själva domstolsprocessen. En naturlig konsekvens av att frågor om psykiatrisk tvångsvård prövas och avgörs av domstol är därför att chefsöverläkaren får ställning som motpart. Ett led i en domstolsprövning är vidare möjligheten för båda parter att överklaga ett beslut till högre instans. Detta är av vikt, förutom för det särskilda målet som är under prövning, även för prejudikatbildningen. Därtill kommer att chefsöverläkaren redan med nuvarande förfaranderegler, genom sin roll som sökande, har en partsställning. Det finns inte någon anledning att tro att chefsöverläkarens agerande vid domstolsförhandlingen kommer att förändras om han formellt får rollen som motpart när patienten har överklagat ett beslut och får en möjlighet att överklaga domstolens beslut. Övervägande skäl talade således enligt Tvångspsykiatrikommitténs mening för att chefsöverläkaren skall få ställning som motpart i mål enligt LPT och LRV.

Regeringen har däremot gjort bedömningen att chefsöverläkarens processuella ställning inte bör förändras (s. 105 f). Enligt regeringen finns det i och för sig en hel del fördelar med tvåpartsprocessen som talar för att införa en sådan ordning också i mål enligt LPT och LRV. Mot detta talar emellertid enligt regeringen att det är av största vikt att patienten och chefsöverläkaren har ett bra förhållande till varandra. Chefsöverläkarens främsta uppgift är att försöka få patienten frisk så snart som möjligt. Det är därför viktigt att patienten har förtroende för honom. Det faktum att chefsöverläkaren inför domstolen direkt framställs som patientens motpart kan skada förtroendet och samarbetet dem emellan. Enligt regeringens mening vore det mycket olyckligt om den förtroendefulla relationen mellan läkare och patient skulle försvåras. Detta överväger enligt regeringen de fördelar som skulle stå att vinna genom att ge chefsöverläkaren en överklaganderätt.

Utskottet delar regeringens syn i denna fråga och föreslår att motion So20 (yrkande 5) avstyrks i nu behandlad del.

I övrigt har utskottet ingenting att anföra med anledning av regeringens förslag i de delar som ligger inom utskottets beredningsområde.

Stockholm den 14 mars 2000

På justitieutskottets vägnar

Gun Hellsvik

I beslutet har deltagit: Gun Hellsvik (m), Ingvar Johnsson (s), Märta Johansson (s), Margareta Sandgren (s), Alice Åström (v), Ingemar Vänerlöv (kd), Anders G Högmark (m), Ann-Marie Fagerström (s), Maud Ekendahl (m), Helena Frisk (s), Yvonne Oscarsson (v), Ragnwi Marcelind (kd), Jeppe Johnsson (m), Kia Andreasson (mp), Gunnel Wallin (c), Siw Persson (fp) och Göran Norlander (s).

Avvikande meningar

1. Psykiskt störda lagöverträdare

Gun Hellsvik (m), Anders G Högmark (m), Maud Ekendahl (m) och Jeppe Johnsson (m) anför:

Vi stödjer i och för sig de förslag som lämnats i regeringens proposition då dessa stärker tryggheten och säkerheten såväl för dem som blir föremål för psykiatrisk tvångsvård som för allmänheten. Svagheter kvarstår dock i fråga om rättssäkerheten för de anhöriga, vårdpersonalen och allmänheten i stort. Många av de farligaste brottslingarna finns bland dem som överlämnas till rättspsykiatrisk vård. Vid farlighetsbedömningar och beslut om utskrivningsprövning grundas bedömningen i realiteten på mer eller mindre kvalificerade gissningar. Även efter långvarig kännedom kan det vara nästan omöjligt för en läkare att bedöma om en psykiskt störd person kommer att återfalla i brottslighet eller inte.

Mot denna bakgrund anser vi att brottslingar som överlämnas till rättspsykiatrisk vård som huvudregel skall få en tidsangivelse avseende den minsta strafftid som skall avtjänas. Om patientens vårdbehov upphör innan denna tid har gått ut skall han avtjäna resterande strafftid i vanligt fängelse.

Det är i och för sig positivt att en kommitté har tillsatts för att bereda dessa frågor. Enligt vår mening är det dock angeläget att redan nu lösa de problem som föreligger beträffande påföljden för psykiskt störda lagöverträdare. Regeringen bör därför med anledning av vad som anförs i motion So20 yrkandena 1 och 2 ges i uppdrag att skynda på utredningens förslag i dessa delar och snarast återkomma till riksdagen med förslag till lagändringar i enlighet med vad vi har anfört.

Gun Hellsvik (m), Anders G Högmark (m), Maud Ekendahl (m) och Jeppe Johnsson (m) anför:

Vi anser inte att det bör införas någon möjlighet till permission för de häktade som genomgår rättspsykiatrisk vård. Enligt vår uppfattning är det inte dokumenterat att det föreligger några påtagliga problem med den ordning som råder i dagsläget. Regeringens förslag bör därför, som förespråkas i motion So20 yrkande 3, avslås i denna del.

3. Verkställighet av beslut om utvisning, avvisning eller utlämning

Gun Hellsvik (m), Anders G Högmark (m), Maud Ekendahl (m) och Jeppe Johnsson (m) anför:

Vi anser att förslaget att ändra bestämmelsen i 29 § LPT på sådant sätt att tvångsvården kan bestå under det att beslut om avvisning, utvisning och utlämning verkställs kan ifrågasättas. Om verkställigheten av beslutet drar ut på tiden finns det, så som bestämmelsen utformats, en risk för att tvångsvården kan komma att användas som ett tvångsmedel i avvaktan på verkställigheten trots att vårdbehovet upphört. Detta är enligt vår mening inte acceptabelt. Att under sådana förhållanden låta tvångsvården bestå skulle också stå i strid med internationella åtaganden och konventioner då endast den som är psykiskt sjuk får underkastas tvångsvård. Möjligheterna att verkställa beslut om avvisning, utvisning eller utlämning får i stället säkerställas genom tvångsomhändertagande på annan grund. 29 § LPT bör därför utformas på ett sådant sätt att det klart framgår att tvångsvården inte får bestå när förutsättningarna för sådan vård upphört.

Regeringen bör med anledning av motion So20 yrkande 4 ges i uppdrag att återkomma till riksdagen med ett nytt lagförslag som tillgodoser vad vi här anför. I avvaktan härpå bör regeringens förslag i denna del avslås.

4. Partsställning för chefsöverläkare

Gun Hellsvik (m), Anders G Högmark (m), Maud Ekendahl (m) och Jeppe Johnsson (m) anför:

Vi delar Tvångspsykiatrikommitténs mening att chefsöverläkare bör ges en rätt att överklaga domstolens beslut enligt LPT och LRV. Enligt vår uppfattning finns det flera fördelar att vinna på att införa en tvåpartsprocess i dessa mål. Som Tvångspsykiatrikommittén framhållit finns det däremot inte anledning att tro att chefsöverläkarens agerande kommer att förändras om han får rollen som motpart och ges en möjlighet att överklaga domstolens beslut. Enligt vår uppfattning är risken för att den förtroendefulla relationen mellan chefsöverläkaren och patienten skadas därför liten.

Regeringen bör som föreslås i motion So20 yrkande 5 ges i uppdrag att till riksdagen återkomma med förslag till lagändringar som innebär att chefsöverläkaren ges en överklaganderätt i dessa mål.

1999/2000:JuU3y

Utskottets förslag till ändringar i regeringens lagförslag

1999/2000:JuU3y
Bilaga 1

Förslag till lag om ändring i lagen (1991:1129) om
rättspsykiatrisk vård

Regeringens förslag

Den som är häktad eller är intagen på en enhet för rättspsykiatrisk undersökning och genomgår rättspsykiatrisk vård *får* ges tillstånd att vistas utanför sjukvårdsinrättningens respektive undersökningsenhetens område *enbart* för att besöka en närstående som är svårt sjuk, närvara vid en närståendes begravning eller om det annars finns synnerliga skäl.

En fråga om tillstånd enligt första stycket prövas av Kriminalvårdsstyrelsen.

Utskottets förslag

11 b §

Om missbruk inte kan befaras kan den som är häktad eller intagen på en enhet för rättspsykiatrisk undersökning och *som* genomgår rättspsykiatrisk vård ges tillstånd att *under viss kort tid* vistas utanför sjukvårdsinrättningens respektive undersökningsenhetens område för att besöka en närstående som är svårt sjuk, närvara vid en närståendes begravning eller om det annars finns synnerliga skäl. *Under vistelsen utanför sjukvårdsinrättningens respektive undersökningsenhetens område skall den som är häktad bevakas, om inte en sådan tillsyn av särskilda skäl kan antas vara onödig.*

En fråga om tillstånd enligt första stycket prövas av Kriminalvårdsstyrelsen. *I beslutet skall anges om patienten skall stå under bevakning eller inte.*

Till socialutskottet	1
Inledning	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Utskottet	2
Yttrandets omfattning	2
Utskottets överväganden	2
Psyiskt störda lagöverträdare	2
Permission för häktade m.fl.	4
Verkställighet av beslut om utvisning, avvisning eller utlämning	5
Partsställning för chefsöverläkare	5
Övrigt	7
Avvikande meningar	7
1. Psyiskt störda lagöverträdare (m)	7
2. Permission för häktade m.fl. (m)	8
3. Verkställighet av beslut om utvisning, avvisning eller utlämning (m)	8
4. Partsställning för chefsöverläkare (m)	8
Bilaga:	
Utskottets förslag till ändringar i regeringens lagförslag	10
Förslag till lag om ändring i lagen (1991:1129) om rättspsykiatrisk vård	10